

ΤΑΧ. ΜΕΙΟ ΚΟΤΙΜΟΤΙΝΑΔΙΤΡΟΤ

Αρ. Αδείας
01-1323

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

«Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ίωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
"Όργανο ὁμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Ἀθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 56ο - ΤΕΥΧΟΣ 580 ●
● ΙΟΥΛΙΟΣ 2013 ●

● «Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ίωάν. α' 29) ●

Μή χριστιανοί θά σωθοῦν;

Χωρίς προσωποληψία ὁ Θεός

Ἄν τρέχει ἄσκοπα τό νερό τῆς σωτηρίας. Δέν ἦρθε στόν κόσμο ἄσκοπα ὁ Χριστός· δέν σταυρώθηκε μάταια. Ἡ Ἐκκλησία Του, δεξαμενή τῆς σωτηρίας, δέν λειτουργεῖ τό μυστήριο τῆς σωτηρίας ἄσκοπα. Πηγὴ σωτηρίας ὁ Χριστός καί ἡ Ἐκκλησία, στήν ὁποία τρέχει τό νερό τῆς ἀθανασίας. Ὅποιος πίνει τό νερό τῆς Ἀλήθειας τοῦ Χριστοῦ, δέν πεθαίνει ποτέ (Ίωάν. δ' 14).

Πολλοί ρωτοῦν, ἂν θά σωθοῦν καί ἄνθρωποι, πού καθόλου δέν γνώρισαν τόν Ἰησοῦ Χριστό· ἄνθρωποι, πού ἐζήσαν σέ μή χριστιανικό περιβάλλον.

—Θά σωθοῦν -λένε- καί μή ὀρθόδοξοι χριστιανοί;

Τό ἐρώτημα καθίσταται ὀξύτερο, ἂν θυμηθοῦμε τό λόγο τοῦ ἀποστόλου Πέτρου: «Οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενί ἡ σωτηρία· οὐδέ γάρ ὄνομά ἐστιν ἕτερον ὑπό τόν οὐρανόν τό δεδομένον ἐν ἀνθρώποις, ἐν ᾧ δεῖ σωθῆναι ἡμᾶς» (Πράξ. δ' 12).

Πῶς, λοιπόν, θά σωθοῦν καί ἄνθρωποι, πού δέν ἔχουν σχέσι μέ τό ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ;

Ἀπάντησι βρίσκουμε στήν πρὸς Ρωμαίους Ἐπιστολή τοῦ ἀποστόλου Παύλου. Ἀπάντησι, πού ξεκινᾷ μέ τό ἐρώτημα:

—Εἶναι προσωπολήπτης ὁ Θεός; Εἶναι δυνατόν, σέ ἄλλους νά χαρίζεται καί σέ ἄλλους ὄχι; Ἐχει δύο μέτρα ἢ δύο σταθμά ὁ Θεός;

● Δέν κάνει διακρίσεις ὁ Θεός. Ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι κάνουμε διακρίσεις.

Εἶμαστε ρατσιστές, ἔστω κι ἂν μιλάμε γιά ἀντιρατσισμό, ἀκριβῶς γιά νά δείξουμε τό... ρατσισμό μας ἐναντίον ἢ ὑπέρ κάποιας κατηγορίας ἀνθρώπων!

*Ἄν π.χ. παραβῆ τό νόμο ἀπλὸς πολίτης, συλλαμβάνεται. Ἄν ὁμως παραβῆ τό νόμο «ἐπόνυμος», δημοσιογράφος, καλλιτέχνης, ξεσηκῶνεται θύελλα διαμαρτυρίας, ὅτι τάχα πρόκειται γιά φίμωσι τοῦ τύπου, γιά δίωξι πολιτικῶν ἀντιπάλων κ.λπ.!

Ὁ Θεός ὁμως δέν βλέπει πρόσωπα. Βλέπει καρδιές. «Οὐ γάρ ἔστι προσωποληψία παρά τῷ Θεῷ» (Ρωμ. β' 18).

• Η αγάπη Του είναι χωρίς όρια, χωρίς διακρίσεις.

• Τό ίδιο και ή ανταπόδοσις, πού όφείλει σέ όλους τούς ανθρώπους. Ο Θεός δέν φοράει παρωπίδες.

Φαντασθήτε πηγγή μέ πινακίδα:

—Μόνο οί λευκοί θά πίνουν νερό, όχι οί μαύροι! Μόνο οί χριστιανοί, όχι οί άβάπτιστοι! Μόνο άγιοι, όχι άμαρτωλοί!

• Αν δέν μπορη αυτό νά συμβαίνει σέ πηγγή ύλικού νερού, όπωσδήποτε αποκλείεται νά συμβαίνει στήν ανεξάντλητη πηγγή, πού λέγεται αγάπη του Θεού.

Είναι για όλους. Δέν κρίνει ό Χριστός μέ έξωτερικά στοιχεία. Είναι άπρωπολόητος, άρα δικαιοκρίτης. Λέει: «Μή κρίνετε τήν κατ' όψιν, αλλά τήν δικαίαν κρίσιν κρίνατε» (Ιωάν. ζ' 24).

«Διά Ίησου Χριστού»

—Θά σωθούν όλοι οί άνθρωποι;

• Ασφαλώς δέν θά σωθούν όλοι, άφοϋ κατά τό λόγο του Κυρίου, «όλίγοι οί σωζόμενοι» (Λουκ. ιγ' 23). Δέν θά σωθούν όλοι, αλλά μποροϋν νά σωθούν όλοι.

—Άκόμα και μή χριστιανοί;

Κάθε άνθρωπος θά κριθή μέ τό νόμο του Θεού, πού ό ίδιος γνώρισε και έζησε.

• Σέ όλους ύπάρχει ό νόμος τής συνειδήσεως. Πρόκειται για τόν έμφυτο ήθικό νόμο. Λέει ό Παϋλος για όσους δέν έλαβαν τήν άποκάλυψη του νόμου τής Αγίας Γραφής, Παλαιάς ή Καινής Διαθήκης: «Εαυτοίς εισι νόμος» (Ρωμ. β' 14).

• Πάνω βέβαια από τόν έμφυτο ήθικό νόμο είναι ό γραπτός Νόμος, και δη ό τέλειος, ό Ευαγγελικός Νόμος.

• Πάνω δε από τόν κάθε ήθικό Νόμο είναι ό Νομοθέτης, ό Ίησους Χριστός.

Χωρίς τό Χριστό κανένας δέν σώζεται.

• Αν ήταν δυνατόν μέ έργα φυσικής καλωσύνης ή μέ έργα του Μωσαϊκού νόμου, ή μέ έργα τής χριστιανικής ήθικής, νά σωθούμε, τότε δέν χρειαζόταν νά έρθη ό Θεός στή γή. Δέν ήταν ανάγκη νά σαρκωθής ό Θεός, νά σταυρωθής ό σαρκωμένος Θεός, ν' αναστηθής και ν' αναληφθής.

• Μόνο έν Χριστώ Ίησου σωζόμαστε.

—Και όσοι δέν γνώρισαν τόν Χριστό;

Και αυτοί μόνο «έν Χριστώ» είναι δυνατόν νά σωθούν. Δυνάμει, δηλαδή, τής ένανθρωπήσεως του Ίησου Χριστού και τής σταυρικής Του θυσίας.

Ένα παράδειγμα:

Κάποιος πλούσιος αφήνει τή μεγάλη περιουσία του σέ εκατό άτομα. Όχι από ύποχρέωση, άλλ' από αγάπη. Είδοποιούνται και οί εκατό: «Μπορείτε νά γίνετε κληρονόμοι μεγάλης περιουσίας».

• Άρκετοί τό άκούνε. Προσέρχονται στήν τράπεζα. Άποδέχονται τή δωρεά. Και ύπογράφουν. Εισπράττουν τό μεριδίό τους.

Κάποιος όμως δέν πρόλαβε ν' άκούση τήν ευχάριστη είδησι. Στό μεταξύ πέθανε. • Αν μάθαινε τήν είδησι, θά σκιρτούσε από χαρά και θά έδινε τό «παρών».

• Επειδή, λοιπόν, δέν πρόλαβε νά λάβη τό είδοποιητήριο, σημαίνει, ότι για αυτόν ό μεγάλος πλούσιος δέν άφησε μεριδίον στή διαθήκη του;

• Ο Ίησους Χριστός είναι ό μεγάλος διαθέτης. Τό Αίμα Του είναι Αίμα τής Καινής (και κοινής) Διαθήκης.

Για όλους ύπάρχει «ή μερίς του κλήρου των άγιων» (Κολοσ. α' 12).

Για όλους χαρίζεται ή διαθήκη τής σωτηρίας.

Κάποιος άνθρωπος, καλοπροαίρετος στο βίο του, πέθανε χωρίς νά φτάση στή αυτιά του ή είδησις του Ευαγγελικού μηνύματος. • Αν άκουγε για τό Χριστό, σίγουρα θά Τόν πίστευε ως Σωτήρα.

Αυτός, λοιπόν, θά σωθής έν όνόματι του Ίησου, τόν όποιον δέν μπόρεσε νά γνωρίση. Θά σωθής δυνάμει τής σταυρικής θυσίας και τής αναστάσεως του Χριστού, πού και για αυτόν σταυρώθηκε και για αυτόν αναστήθηκε.

Βασικές προϋποθέσεις

Θά σωθής ένας τέτοιος άνθρωπος, ύπό δύο βέβαια όρους:

• Αν άκουγε τό κήρυγμα του Ευαγγελίου του Χριστού, θά τό πίστευε και θά τό

βίωνε. Αυτό φανερώνει τόσο ή ζωή του, μέ εφαρμογή του έμφύτου ήθικου νόμου, όσο και ή καλή του προαίρεσις.

• Αν δέν είχε ποτέ στή ζωή τήν εύκαιρία ν' άκούση τό λόγο τής Έκκλησίας.

Λέει σχετικά ό άπ. Παύλος: «Όταν έθνη τά μή νόμον έχουντα φύσει τά του νόμου ποιή, ούτοι νόμον μή έχουντες έαυτοίς εισι νόμος... Έν ήμέρα, ότε κρινεί ό Θεός τά κρυπτά τών ανθρώπων κατά τό εύαγγέλιόν μου διά Ίησοϋ Χριστοϋ» (Ρωμ. β' 14, 16).

Όσοι δέν γνώρισαν τόν Χριστό, διότι δέν δόθηκε εύκαιρία νά Τόν γνωρίσουν, θά κριθοϋν μέ τό νόμο τής συνειδήσεως.

Ή κρίσις πάντως θά είναι «κατά τό εύαγγέλιον» και «διά Ίησοϋ Χριστοϋ».

Γνώσεις και ευθύνες

—Γιατί οι χριστιανοί θά σωθοϋν μέ αυστηρότερα κριτήρια;

Έχουμε δυό σπουδαστές. Και οι δυό εύφυεις και έπιδεκτικοί μαθήσεως. Και οι δυό έχουν τήν εύκαιρία νά σπουδάσουν, ν' άποκτήσουν γνώσεις. Ό ένας δέν θέλησε. Παραδόθηκε στή ραθυμία του. Ό άλλος μόχθησε. Έμαθε πολλά.

Άπό ποιόν έχουμε άπαιτήσεις; Άσφαλώς άπό τόν δεύτερο. Αν όμως άπό τόν δεύτερο ζητοϋνται περισσότερα, ό πρώτος είναι άξιος τιμωρίας, διότι μπορούσε νά μάθη και δέν έμαθε.

• Όλοι είμαστε διδασκτοί Θεοϋ. Σταδιακά μäs προάγει ό Θεός. Άπό τήν άγνοια στή γνώσι. Άπό τή γνώσι στήν έπίγνωσι. Άπό τήν έπίγνωσι στή βίωσι. Άπό τή βίωσι στή θέωσι.

• Διδασκαλία πρώτης βαθμίδος, νηπιαγωγείου, ό νόμος τής συνειδήσεως.

• Διδασκαλία δεύτερης βαθμίδος, στοιχειώδους, ό Μωσαϊκός νόμος.

• Διδασκαλία τρίτης βαθμίδος, ανωτάτης παιδείας, τό Ευαγγέλιο.

Άπό όσους φοίτησαν στό σχολείο τοϋ Άγίου Πνεύματος, έχουν φυσικά περισσότερες άπαιτήσεις και ό Θεός και ό κόσμος. Λέει ό ιερός Χρυσόστομος: «Οϋκ έν τῷ μισθῷ τῶν κατορθωμάτων πλεονε-

κτοϋμεν μόνον, αλλά και έν παραβάσει τῶν άμαρτημάτων μείζονα τήν κόλασιν ύπομένωμεν» (Ε.Π.Ε. 30, 234). Μετάφρασις: Δέν ύπερτεροϋμε μόνο στό μισθό για τά κατορθώματα, αλλά και ύφιστάμεθα μεγαλύτερη τιμωρία για τά άμαρτηματά μας, όταν παραβαίνουμε τό νόμο.

Διδαχθείσα ύλη

—Μέ τούς άδιάφορους τί γίνεται;

Όσοι είχαν εύκαιρίες νά σπουδάσουν στά γράμματα τοϋ Θεοϋ και άμέλησαν, θά τιμωρηθοϋν. Και μάλιστα αυστηρότερα. Τόσα χρόνια στήν ίδια τάξι; Στήν ίδια κατάστασι, σέ στασιμότητα;

• Άδικαιολόγητοι. Έπρεπε νά έχουν χωνέψει τά μικρά και νά προχωροϋν στα ύψηλότερα πνευματικά μαθήματα. «Πολύν χρόνον έμελέτησαν και κατέσχον τόν παλαιόν νόμον, και καιρός λοιπόν πρός τόν ύψηλότερον άνελθειν» (Χρυσόστομος, Ε.Π.Ε. 30,234). Πολύ χρόνο μελέτησαν και ζοϋσαν τόν παλαιό νόμο: ήταν καιρός ν' ανεβοϋν στα πιο ψηλά.

Καθυστερημένοι όσοι έχουν εύκαιρίες νά μάθουν ύψηλότερα μαθήματα πίστεως, άλλ' άμελοϋν ή και άρνοϋνται.

—Μέ τούς μή χριστιανούς τί γίνεται;

• Αντίθετα μέ όποιον καταφρονεί δοθείσες εύκαιρίες, συμπαθής είναι εκείνος, πού δυψάει για τήν Άλήθειας. αλλά διδασκαλο τοϋ Ευαγγελίου δέν συνάντησε.

• Κατά τίς έξετάσεις κρίνεται κανείς μέ βάσι τή διδαχθείσα ύλη. Κατά τίς έξετάσεις «τήν ήμέραν τής έτάσεως», ό Δίκαιος Κριτής θά κρίνη όλους σύμφωνα μέ τή διδαχθείσα πνευματική ύλη.

Φώς και καθαρότητα

Δεύτερο παράδειγμα:

Έχουμε δυό δωμάτια. Τό ένα φωτίζεται μέ λυχνάρι ή μέ daδί. Τό άλλο φωτίζεται μέ ήλεκτρικό πολυέλαιο.

Τό πρώτο είναι καθαρό, όσο βέβαια γίνεται. Τό άλλο, καιτοι διαθέτει άπλετο φώς, είναι άκάθαρο.

Ποιό πρέπει να βραβευθῆ;

Ἄσφαλῶς τὸ πρῶτο.

● Οἱ χριστιανοὶ φωτίζονται μὲ ἰσχυρὸ φῶς, πῶς δυνατὸ ἀπὸ τὸ ἡλιακὸ φωτίζονται μὲ θεϊκὸ φῶς. Εἶναι τὸ φῶς τῆς θείας ἀποκαλύψεως. Δέν δικαιολογοῦνται, μὲ τόσα φῶτα, νὰ μὴ βλέπουν τὴ βρωμιὰ, νὰ παραμένουν ἀκάθαρτοι.

● Οἱ ἄλλοι φωτίζονται μὲ τὸ λυχνάρι, πού λέγεται σ υ ν ε ἰ δ η σ ι ς . Ἐχουν δικαιολογία. Ἡ δική μας σκόνη ἰσοδυναμεῖ μὲ τὰ δικά τους σκουπίδια. Ἐνας δικός μας κακὸς λογισμὸς ἰσοδυναμεῖ μὲ μὴ δική τους κακὴ πράξι.

Πολλοί, μὲ τὴ φυσικὴ ἠθικὴ μόνο, οὔτε κλέβουν, οὔτε ἀτιμάζουν, οὔτε σκοτώνουν τὰ βρέφη τους, οὔτε βλαστημᾶνε. Αὐτοὶ θὰ κρίνουν, ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, χριστιανούς, πού τάχα πίστευσαν στὸ Χριστό, καὶ ὁμως εἶναι ὑλιστῆς (Ματθ. ι' 15).

● Ἄν τὸ φῶς πού γνωρίσαμε, τὸ περιφρονήσαμε, τότε μόνοι μας διαλέγουμε τὴν κατάπτωσι. Ἄπὸ τὸ σκοτάδι τοῦ παρόντος στὸ ἀτέλειωτο σκοτάδι τοῦ μέλλοντος. «Εἰ τὸ φῶς τὸ ἐν σοὶ σκότος ἐστί, τὸ σκότος πόσον;» (Ματθ. στ' 23).

● Διαφορετικὰ κρίνεται ἐκεῖνος, πού στὸν τόπο του δέν ἐφθάσε τὸ Φῶς.

● Διαφορετικὰ ἐκεῖνος, πού μποροῦσε νὰ συνδεθῆ μὲ τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ προτίμησε τὰ δαδιά τῆς πλάνης.

● Διαφορετικὰ ἐκεῖνος, πού ἐσβησε τὸ Φῶς ἀπὸ τὴν καρδιά του, γιὰ νὰ μπορῆ ἀνενόχλητος νὰ τελῆ τὰ σκοτεινὰ ἔργα.

● Διαφορετικὰ ἐκεῖνος, πού πολέμησε τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ.

Ἔργα καὶ ἔργα

Ἐπαναλαμβάνεται ἡ ἐρώτησις:

— *Γιατί οἱ χριστιανοὶ θὰ κριθοῦν ἀσστηρότερα; Καὶ πῶς μερικοὶ μὴ χριστιανοὶ θὰ σωθοῦν;*

● Τρίτο παράδειγμα:

Ἄς ἕνας μὲ ἀπλὸ ἐργαλεῖο κατασκευάζει ἀριστοῦργημα τέχνης. Ἄλλος μὲ τέλεια, μὲ ἠλεκτρονικὰ ἐργαλεῖα, κατασκευάζει πρόχειρο π α ρ ἄ π η γ μ α ;

Ἄς ὅταν οἱ ἀρχαῖοι, μὲ ἀτελῆ ἐργαλεῖα, κατασκεύαζαν Παρθενῶνα, δέν δικαιολογοῦμαστέ ἐμεῖς, μὲ τέλεια μηχανήματα, νὰ κατασκευάζουμε παράγκες!

● Ἄς ἄνθρωποι, μὴ χριστιανοὶ, μὲ μοναδικὸ ἐργαλεῖο τῆ συνείδησι, παρουσιάσαν ἀριστοῦργήματα τιμιότητος καὶ ἠθικῆς. Καὶ μεῖς, οἱ λεγόμενοι χριστιανοὶ, πού ἔχουμε στή διάθεσί μας τὰ τέλεια ἐργαλεῖα τῆς χάριτος, παρουσιάζουμε ἀθλιότητες καὶ ἀχρειότητες βίου!

Γι' αὐτὸ τουίζει ὁ Παῦλος, ὅτι μόνο ὁποῖος δουλεύει στὸ ἐργαστήρι τοῦ ἀγαθοῦ καὶ παρουσιάζει μεγαλεῖα ἐναρέτων πράξεων, μόνο αὐτὸς θὰ δοξαστῆ. «Δόξα καὶ τιμὴ καὶ εἰρήνη παντὶ τῷ ἐργαζομένῳ τὸ ἀγαθόν, Ἰουδαίῳ τε πρῶτον καὶ Ἑλληνι» (Ῥωμ. β' 10).

● Ἡ μεγάλη ὑπόθεσις τῆς ζωῆς μας εἶναι ἡ σ ω τ η ρ ῖ α μας.

Γιὰ τὴ σωματικὴ ὑγεία δέν ἀρκούμεστέ στήν ἀσπιρίνη. Λαμβάνουμε τελειότερα φάρμακα καὶ προσφεύγουμε σέ πῶς σύγχρονους γιατρούς. Γιὰ τὴν ψυχὴν γιὰ τὴν ἀρκούμεστέ σέ παλαιὰ, σέ πρωτόγονα;

Γιατί καταφρονοῦμε ὄχι ἀπλῶς τὸ καλύτερο, ἀλλὰ τὸ ἀπολύτως τέλει φάρμακο τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς μας, πού εἶναι ὁ Χριστὸς καὶ τὸ Εὐαγγέλιό Του;

Γιατί ἀποστρεφόμεστέ τὴ δοκιμασμένη μορφή εὐτυχίας, πού εἶναι ἡ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ καταφεύγουμε σέ πρωτόγονες μορφές θρησκευτικότητος, σέ δεισιδαιμονίες καὶ τυπικισμούς;

Ἄς ὁποῖος ἔχει γάγγραινα, δέν ἀρκεῖται σέ ἀπλὴ ἀλειφή. Δέχεται χειρουργικὴ ἐπέμβασι. Νὰ σωθοῦν τὰ λοιπὰ μέλη.

Ἄς ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ μεγάλη ἐπέμβασις. Μὲ τὸ Χριστὸ δέν σώζουμε μέρος τῆς ὑπάρξεώς μας. Σωζόμεστέ ὁλόκληροι.

● Ἄς αὐτὸ τὸ Χριστὸ Τόν χρωστᾶμε στὸν ἐαυτὸ μας. Νὰ Τόν ζήσουμε.

● Τόν χρωστᾶμε καὶ στοὺς ἄλλους. Νὰ φτάσῃ τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ παντοῦ, μέχρι τὰ ἄκρα τῆς γῆς, μέχρι τὰ βάθη τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Ἀσίας, ἀλλὰ καὶ μέχρι τὰ βάθη τῆς δικῆς μας ψυχῆς.

Ἄρχιμ. Δανιὴλ Γ. Ἀεράκης

Ἱεραποστολικά**Ἀποστολέας - ἀπεσταλμένος - ἐφόδια**

Αποστολή! Λέξεις και πραγματικότητα, πού περιλαμβάνει όλους τους χτύπους τῆς καρδιάς τοῦ Χριστοῦ, τῆς ἀγάπης τῆς Ἐκκλησίας. Βέβαια πρὸς ἀντιδιαστολή ἄλλων ἀποστολῶν, κοσμικῶν ἢ θρησκευτικῶν, ἡ ἀποστολή τῆς Ἐκκλησίας πρὸς διάδοσι τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, αὐτοπροσδιωρίστηκε «ιερά», και ἔγινε ἱεραποστολή.

Δέν ἐνοχλεῖ τῆ θεολογία και τῆ ζωῆ τῆς Ἐκκλησίας ὁ ὁποιοσδήποτε προσδιορισμός ἢ αὐτοπροσδιορισμός, στά πλαίσια ὅμως τῆς ἀγιοπνευματικῆς σοβαρότητας και οὐσιαστικῆς παρουσίας.

Εἶτε ἀποστολή, εἶτε ἱεραποστολή, εἶτε ἱεραποστολικός σύλλογος, εἶτε ἀποστολική διακονία, ποῦμε, σημασία τοῦτο κυρίως ἔχει:

Στήν ταυτότητα τῆς διακονίας μας γιά τό κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου νά περιέχωνται τέσσερα στοιχεῖα:

Ὁ ἀποστολέας

Ποιός στέλνει; Δέν πορεύεται κανεῖς μόνος του στό δρόμο τῆς ἀποστολικῆς ἀγάπης. Δέν διαλέγει μόνος του τό ἔργο μιᾶς διακονίας. Δέν αὐτοτιτλοφορεῖται ἀπόστολος ἢ ἱεραπόστολος. «Οὐχ ἑαυτῷ τις λαμβάνει τήν τιμήν, ἀλλά καλοῦμενος ὑπό τοῦ Θεοῦ» (Ἐβρ. ε' 4).

- Τήν τιμήν δέν τήν παίρνει κανεῖς μόνος. Δέν γίνεται ἱεραπόστολος αὐτοχειροτονούμενος. Δέν ἐπιδιώκει τήν τιμήν. Μᾶλλον τήν ἀποφεύγει, γιατί φοβᾶται τήν εὐθύνη. Και ὅταν πραγματικά καλῆται ἀπό τό Θεό, λέει βέβαια τό «παρών», ἀλλά και φοβᾶται.

- Προσέρχεται, ὅπως προσέρχεται στή θ. Κοινωνία, «χαίρων τε και τρέμων ἄμα». Μονολογεῖ «κατενώπιον Θεοῦ»: —Ποιός εἶμαι, πού μέ κάλεσε ὁ Θεός

«εἰς τόν ἅγιον και ὑπερμέγιστον βαθμόν τῆς ἀποστολῆς»; Ἄν ὁ Πέτρος σου εἶπε, Κύριε, «φύγε, γιατί εἶμαι ἄνθρωπος ἁμαρτωλός», τί νά πῶ ἐγώ; Δέν θέλω νά φύγης, ἀλλά και δέν αἰσθάνομαι ἄξιος γιά τόσο μεγάλη τιμή και εὐλογία.

- Ὁ μέγιστος ἀπόστολος, ὁ Παῦλος δείχνει τίς δυό διευθύνσεις τῶν γραφείων, θά λέγαμε, πού ὅπωςδήποτε πρέπει νά ἐγκρίνουν τήν ἀποστολή ἐνός δούλου τοῦ Θεοῦ.

- Ἡ μιᾶ: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Οὐρανοῦ. Ἐκεῖνος ἀπό ψηλά τά πάντα διευθύνει, ἰδίως τίς ἱεραποστολικές κλήσεις: «Παῦλος ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ διά θελήματος Θεοῦ» - «Παῦλος ἀπόστολος, οὐκ ἀπ' ἀνθρώπων οὐδέ δι' ἀνθρώπου, ἀλλά διά Ἰησοῦ Χριστοῦ και Θεοῦ Πατρός» (Ἐφεσ. α' 1. Γαλ. α' 1).

- Ἡ ἄλλη: Ἡ διεύθυνσις τῆς Ἐκκλησίας. Δέν ἀρκέστηκε στό κάλεσμα τοῦ Οὐρανοῦ ὁ Παῦλος. Χρειάστηκε και τό ἀποστολικό χρίσμα τῆς Ἐκκλησίας. «Λειτουργούντων δέ αὐτῶν και νηστευόντων εἶπε τό Πνεῦμα τό Ἅγιον Ἄφορίσατέ δή μοι τόν Βαρνάβαν και τόν Σαῦλον εἰς τό ἔργον ὁ προσκέκλημαι αὐτούς» (Πράξ. ιγ' 2).

Ὁ ἀπεσταλμένος

Ποιός εἶναι αὐτός πού ἀποστέλλεται;

- Εἶναι ὁ ταπεινός δούλος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

- Εἶναι ὁ ἐλεημένος παρά Κυρίου.

Ἄν ἓνας Παῦλος, πού τήν ἀποστολικότητά του τήν ἐπικύρωναν και οἱ δυό θεόπνευστες σφραγίδες, και ὁ Οὐρανός και ἡ ἐπί γῆς Ἐκκλησία, ἔλεγε τό «οὐκ εἰμί ἱκανός καλεῖσθαι ἀπόστολος» και τό «εἰμί ὁ ἐλάχιστος τῶν ἀποστόλων» (Α' Κορ. ιε' 9), τί ὀφείλει νά λέη καθένας

από μᾶς, πού, Κύριος οἶδε, μέ ποιά ἀνοχή Του παίρνουμε στά ἀκάθαρτα χεῖλη μας τό λόγο τοῦ Εὐαγγελίου Του;

Πολύ μᾶς εἶναι πού ἀναπνέουμε. Ὁχι καί νά σηκώνουμε μέ ἀτομική ἐπαρσιτή σημαία τῆς ἀποστολῆς!

Τό χειρότερο εἶναι νά ἔχουμε τή θρασύτητα τοῦ ἀμπεπτου ἢ τοῦ σπουδαρχίδη. Λέει ὁ ἱ. Χρυσόστομος: «Δεδοικέναι χρῆ καί τρέμειν καί διά τό συνειδός καί διά τόν ὄγκον τῆς ἀρχῆς, καί οὔτε ἔλκομένους ἀπαξ παραιτεῖσθαι, οὔτε μή ἔλκομένους ἐπιρρίπτειν ἑαυτούς, ἀλλά καί φεύγειν μέν προορῶντας τοῦ ἀξιώματος τό μέγεθος, κατασχεθέντας δέ, πάλιν τήν εὐλάβειαν ἐπιδεικνύσθαι χρῆ» (Ε.Π.Ε. 25,376). Μετάφρασις: Πρέπει νά φοβᾶσαι καί νά τρέμης καί γιά τή συνειδησί σου (πού δέν σοῦ καταμαρτυρεῖ πῶς εἶσαι ἀξιός) καί γιά τό βάρος τοῦ ἀξιώματος. Οὔτε ὅταν σᾶς τραβᾶνε, μέ τό πρῶτο νά παραδίνεστε, οὔτε ὅταν δέν σᾶς τραβᾶνε, νά ρίχνετε μόνοι τόν ἑαυτό σας στήν περιπέτεια τῆς εὐθύνης, ἀλλά νά φεύγετε μέν βλέποντας τό ὕψος τοῦ ἀξιώματος, ἄν ὅμως σᾶς πιέσουν, πρέπει ὅπωςδήποτε νά δείχνετε ὑπακοή.

- Ὅπωςδήποτε κάποιος πρέπει νά ἀποσταλῆ. Πῶς θά δοξάσουν τό ὄνομα τοῦ Σωτῆρος, ἄν δέν πιστέψουν; Καί πῶς θά πιστέψουν, ἄν δέν ἀκούσουν τό κήρυγμα τοῦ Χριστοῦ; Καί πῶς θά ἀκούσουν, ἄν δέν ὑπάρχη κήρυκας, ἀποστολος τοῦ Εὐαγγελίου; Καί πῶς θά ὑπάρχη κήρυκας, ἄν δέν τόν ἀποστείλῃ ἡ Ἐκκλησία; (Ρωμ. ι' 14-15).

Τά ἐφόδια γιά ἀποστολή

Ὅταν σκεφτῆς τίνος πρεσβευτής πηγαίνεις νά γίνης, ὅταν σκεφτῆς σέ ποιᾶ ἐποχή πᾶς νά μεταδώσης τό εὐαγγέλιο τῆς Ἀλήθειας, ὅταν σκεφτῆς τά δυό φοβερά πράγματα, τή δική σου ἀναξιότητα καί τοῦ ἔργου τή βαρύτητα, ὅταν σκεφτῆς τήν πνευματική σου φτώχεια ἀπό πλευρᾶς καταρτισμοῦ, τότε δέν μπορεῖ νά μή μιμηθῆς τόν προφήτη Ἡσαΐα καί στά δυό.

- Τό ἕνα: Στό ἀποστολικό ἐρώτημα τοῦ Θεοῦ, «τίνα ἀποστείλω καί τίς πορεύεται πρός τόν λαόν τοῦτον»; ἀπαντᾶ μέ προθυμία: «Ἴδου ἐγώ εἰμι: ἀπόστείλόν με» (Ἡσ. σ' 8).

- Τό ἄλλο: Ἐκφράζει τήν ἀγωνία του, γιάτί σκέπτεται καί τήν ἀναξιότητα καί τήν ἀδυναμία του: «Ποιός εἶμαι ἐγώ, Κύριε;». «Ὡ τάλας ἐγώ, ὅτι κατανένυγμαί, ὅτι ἄνθρωπος ὢν καί ἀκάθαρτα χεῖλη ἔχων, ἐν μέσῳ λαοῦ ἀκάθαρτα χεῖλη ἔχοντος, ἐγώ οἰκῶ καί τόν βασιλέα Κύριον σαβαώθ εἶδον τοῖς ὀφθαλμοῖς μου» (Ἡσ. σ' 5).

Μόνο ἀκάθαρτα χεῖλη ἔχουμε ἐμεῖς, ἢ καταμαρτυρούμεθα ὡς ἔχοντες ἀκαθαρτή ζωή, ἀκαλλίεργητη ψυχή, ἀκατάρτιστο νοῦν, προχειρότητα δουλειᾶς;

- Τήν προχειρότητα στή δούλεψι στό χωράφι τοῦ Θεοῦ καί τήν ἔλλειψι στοιχειῶδους καταρτισμοῦ καί τήν ἀπουσία θεολογικῆς καί πνευματικῆς ὑποδομῆς, μέ πολύ παραστατικό τρόπο ὁ Κύριός μας ζωγράφησε μέ τίς δυό ἐκείνες μικρές παραβολές.

Πρόκειται γιά τήν παραβολή τοῦ οἰκοδομοῦντος πύργου (Λουκ. ιδ' 28 -30) καί τοῦ ἐκστρατεύοντος βασιλέως (Λουκ. ιδ' 31-33).

- Στήν πρώτη γελοιοποιήθηκε ὁ ἄνθρωπος μέ τό μεγαλόπνοο σχέδιο νά χτίσῃ ὑψηλό πύργο. Καί αὐτό, διότι δέν εἶχε «τά πρός ἀπαρτισμόν» (Λουκ. ιδ' 28). Δέν εἶχε τά ἀναγκαῖα ὕλικά.

Δέν φτάνουν τά σχέδια καί τά ὄραματα, γιά νά πυργωθῇ τό ἔργο τῆς ἱεραποστολῆς.

Δέν ἀρκοῦν οἱ ἐνθουσιασμοί καί οἱ φωτογραφίες.

Ἀπαιτοῦνται ἐφόδια πνευματικά, ἀπαρτισμός, καταρτισμός.

- Στή δεύτερη παραβολή γελοιοποιήθηκε ὁ βασιλιάς, πού πῆγε νά ἐκστρατεύσῃ ἐναντίον ἄλλου βασιλιᾶ, πού διέθετε διπλάσιους στρατιῶτες ἀπό αὐτόν. Δέν ἀρκεῖ ἡ στολή ἐκστρατείας γιά τήν ἐξάπλωσι τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Πολύ περισσότερο δέν ἀρχοῦν μεγαλόπρεπες τελετές μέ λαμπρές χρυσοῦφαντες στολές.

• Ἔχουμε νά ἀντιμετωπίσουμε ὑπερδιπλάσιες δυνάμεις.

Ἡ ἀποστολή τῆς Ἐκκλησίας οὔτε κατακτητικό χαρακτήρα ἔχει, οὔτε εἶναι κάποιος θρησκευτικός ἱμπεριαλισμός.

Εἶναι τρέξιμο, πορεία μαθητείας καί ἀγάπης, διδαχῆς καί ἀγιότητας, ταπεινοφοροσύνης καί δυνάμεως. Στρατευμένοι εἴμαστε.

Ἄλλα νά πιστεύουμε, ὅτι ἔχουμε τή συμμαχία τοῦ Θεοῦ.

• Δυό πράγματα ἀποκλείουν τή συμμαχία τοῦ Θεοῦ. Καί φυσικά ματαιοπονοῦμε, ὅταν δουλεύουμε τάχα γιά τό Θεό, ἀλλά χωρίς τό Θεό. «*Εἰς μάτην κοπιᾶζουσιν οἱ οἰκοδομοῦντες*». Ἡ ὁποιαδήποτε ἱεραποστολική δράσις χωρίς τή συμμαχία τοῦ Θεοῦ, χωρίς τό «*ἐν Χριστῷ*» καί τό «*σύν Χριστῷ*», εἶναι ἱεραποστολικό «*μάρκετινγκ*», ὄχι διακονία σωτηρίας. Εἶναι ἱεραποστολική βιτρίνα, ὄχι ἔργο βάθους καί πάθους.

• Καί τά δυό πράγματα, πού ἀποκλείουν τή συμμαχία, δηλαδή, τή χάρι τοῦ Χριστοῦ καί τήν παράκλησι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἶναι: Ὁ ἐγωισμός καί ἡ ραθυμία.

• Ὁ μέν ἐγωισμός μας κρύβει τήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ πίσω ἀπό τό δικό μας πορτραῖτο, καί τότε ἡ ἱεραποστολή εἶναι προσωποπαγής προσπάθεια πρὸς ἄγραν ὀπαδῶν.

• Ἡ ραθυμία ἀδικεῖ τό ἀκατάλυτο τοῦ Εὐαγγελίου. Δέν ἀφήνει νά δουλέψουμε «*ἐν σπουδῇ*», ὄχι φυσικά βιαστικά, ἀλλά σπουδαία, μέ σπουδή, μέ μελέτη, μέ προσευχή, μέ σύγχρονο ἐξοπλισμό.

• Ὁ ἀπόστολος τῆς Ἐκκλησίας δέν ἀποβλέπει σέ ποσότητα. Ἀποβλέπει καί στήν ποσότητα, ἀφοῦ τό ὄραμά του εἶναι τό «*ἐλθέτω ἡ βασιλεία Σου*». Ἀποβλέπει στήν ποσότητα, ἀλλά διά μέσου τῆς ποιότητος.

Ἄν καθένας μας ὠδηγοῦσε ἓνα πρό-

σωπο στό Χριστό, αὐτομάτως θά πολλαπλασιάζονταν οἱ συνειδητοί χριστιανοί. Ὁ ἱερός Χρυσόστομος, πού κάθε πιστό τόν ἤθελε ἱεραπόστολο, λέει: «*Ἐκαστος ὑμῶν ἓνα μοι τῶν ἀδελφῶν ἀνασωσάτω, περιεργασάσθω, πολυπραγμονησάτω, ἵνα εἰς τήν ἐπιούσαν σύναξιν μετά πολλῆς παρηρησίας ἀπαντήσωμεν, δῶρα τῷ Θεῷ κομιζόντες, δῶρα πάντων τιμιώτερα, τάς ψυχάς τῶν πεπλανημένων ἐπαναγαγόντες*» (Ε.Π.Ε. 34,222). Μετάφρασις: Καθένας ἀπό σᾶς γιά χάρι μου ἄς μεριμνήσῃ γιά ἓνα. Ἄς ψάξῃ νά τόν βρῇ. Ἄς ενδιαφερθῇ πολύ, ὥστε στήν ἐπόμενη σύναξι μας ἐδῶ νά συναντηθῶμε μέ πολλή παρηρησία, προσφέροντας στό Θεό δῶρα, πού ἀσφαλῶς εἶναι τιμιώτερα ἀπό ὅλα. Καί αὐτά εἶναι οἱ ψυχές τῶν πλανημένων ἀδελφῶν μας, πού τίς ἐπιστρέψαμε.

• Ἄς ἐπιμείνουμε στό θέμα τῶν ἐφιδίων, τῶν προσόντων, ὅπως θά λέγαμε διαφορετικά.

Τό σπουδαιότερο ἐφόδιο εἶναι νά ἐξασφαλίσουμε τή συμμαχία τοῦ παντοδύναμου Χριστοῦ.

Μιλώντας γι' αὐτή τή συμμαχία ὁ ἱερός Χρυσόστομος, λέει: «*Τά πάντα ἐπῆλθον καί κατέλυσαν (οἱ ἀπόστολοι), καθάπερ ὑπόπεροί τινες, οὐ κινδύνους λογιζόμενοι, οὐ θανάτους, οὐ τήν ὀλιγότητα τήν ἑαυτῶν, οὐ τήν δυναστείαν, οὐ τήν σοφίαν τῶν πολεμούντων. Εἶχον γάρ τούτων ἀπάντων μείζονα συμμαχίαν, τήν τοῦ σταυρωθέντος καί ἀναστάντος δύναμιν*» (Ε.Π.Ε. 18,108). Μετάφρασις: Οἱ ἀπόστολοι ἀντιπαρατάχτηκαν ἐναντίον ὅλων καί νίκησαν. Σέ λίγο χρόνο διέτρεξαν ὅλη τήν οἰκουμένη, σάν νά εἶχαν φτερά. Δέν ὑπολόγιζαν κινδύνους, θανάτους. Δέν σκέφτηκαν τή δυσκολία τοῦ ἐγχειρήματός τους. Δέν πτοήθηκαν πού ἦσαν λίγοι. Δέν λογάριάζαν τούς τυράννους, οὔτε τή σοφία τῶν ἀντιθέτων. Διότι εἶχαν συμμαχία πολύ μεγαλύτερη ἀπό ὅλους αὐτούς. Ἦταν ἡ δύναμις τοῦ σταυρωθέντος καί ἀναστάντος Κυρίου.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Παραδόσεις και Παράδοσις

Θά έμπαινε ό Ίησοϋς Χριστός μέσα σέ ένα **Ναό σήμερα**, πού ύποτίθεται ότι είναι ή δική Του Σύναξις, ή Έκκλησία Του; Θά συμφωνούσε μέ όσα θά συναντούσε; Θά Τόν άφηναν νά λειτουργήση; Μήπως ή λατρευτική μας σύναξις έμφανίζεται ώς Ίουδαϊκή Συναγωγή, όπου έχουν επικρατήσει τόσοι τύποι και τόσες «παραδόσεις», πού δέν θυμίζουν έν Πνεύματι λατρεία; Μήπως έχουμε Συναγωγή μέ **τύπους** μόνο; Συναγωγή, όπου οί τύποι νεκρώνουν τήν **ουσία**; Και όχι μόνο. Μήπως οί τύποι **υπερκαλύπτουν** τήν ουσία; Και μόνο; Μήπως οί τύποι διώχνουν τήν ουσία και γίνονται **θρησκευτική έξουσία**; Και μόνο; Μήπως οί τύποι **λατρεύονται ως θεοί**;

Όσάκις κάποιος ζητήση τό ξεκαθάρισμα στον τρόπο τής Όρθοδόξου λατρείας και τήν αποπομπή από τή λατρεία των επιδεικτικών και μαγικών στοιχείων, ύψώνεται ένα τείχος. Τό όνομάζουν «**παράδοσι**». «*Μας χαλάτε -λένε- τήν παράδοσι!*». Και προφανώς, λόγω και θεολογικής άγνοίας, ταυτίζουν τά όσα έντελώς ανθρώπινα στοιχεία, πού μπήκαν στή λατρεία μας, μέ εκείνο, πού ή Έκκλησία αποκαλεί **Έργά Παράδοσι**.

Όφείλουμε νά έντοπίσουμε τή διαφορά στό θέμα τής **Παραδόσεως**.

Γιά παράδοσι μιλούσε και ή **Ίουδαϊκή Συναγωγή**, για Παράδοσι μιλάει και ή Σύναξις τής **Έκκλησίας**. Για Παράδοσι μιλάνε και χριστιανικές όμολογίες. Για Παράδοσι μιλάει και ή **Όρθοδοξία**. Για Παράδοσι μιλάνε και όσοι σάν θρησκευτική τους σημαία έχουν **τύπους, τόπους και ταμπού**.

● **Παράδοσις** τής Συναγωγής ήσαν τά **έντάλματα** των ανθρώπων. Ό Κύριος, μιλώντας για τήν άκύρωσι των έντολών του Θεού έν όνόματι των θρησκευτικών παραδόσεων, θυμίζει τό παράπονο του Θεού, όπως εκφράζεται στον προφήτη Ήσαΐα: «Έγγίζει μοι ό λαός ούτος τώ στόματι αυτών και τοίς χείλεσι με τιμᾶ, ή δέ καρδιά αυτού πόρρω απέχει απ' έμοϋ· μάτην σέβονται με, διδάσκοντες διδασκαλίας έντάλματα ανθρώπων» (Ματθ. ιε' 9).

Ίουδαϊκή παράδοσις είχαν καταντήσει και τά **στοιχεία** του κόσμου τούτου, πού καυτηριάζει ό απόστολος Παϋλος (Γαλ. δ' 3.9).

● Για τήν **Όρθοδοξία**, Παράδοσις είναι αυτό, πού **παραλάβαμε** και παραδίδουμε. Τήν άληθινή Παράδοσι τής Όρθοδοξίας δέν φανερώνει τόσο τό γνωστό και κατά κόρον επικαλούμενο χωρίο «Στήκετε και κρατείτε τάς παραδόσεις...» τής Β' προς Θεσσαλονικείς (β' 15), όσο φανερώνει τό 15ο κεφάλαιο τής Α' προς Κορινθίους: «*Γνωρίζω ύμιν, άδελφοί, τό ευαγγέλιον ό ευηγγελισάμην ύμιν, ό και παρελάβετε, έν ώ και έστήκατε, δι' ού και σώζεσθε, τίνι λόγω ευηγγελισάμην ύμιν ει κατέχετε, εκτός ει μη είκη έπίστεύσατε. Παρέδωκα γάρ ό και παρέλαβον, ότι Χριστός απέθανεν υπέρ των άμαρτιών ήμων κατά τάς Γραφάς, και ότι έτάφη κατά τάς Γραφάς και ότι ώφθη...*» (Α' Κορ. ιε' 1-4).

● Κάθε όμορφο **θρησκευτικό προΰγμα** ή καλλιτεχνία δέν είναι Παράδοσις ιερή.

● Κάθε **έθιμο** θρησκευτικό δέν είναι Παράδοσις ιερή. Μπορεί νά είναι τοπική παράδοσις, εκκλησιαστική παράδοσις, έθνική παράδοσις, όχι όμως Παράδοσις ιερή, πού αποτελεί στοιχείο συνοχής τής Συνάξεως τής Έκκλησίας.

- Στην Ὁρθοδοξία παράδοσις εἶναι ὄχι ὁ **Νόμος**, ἀλλ' ἡ **Χάρις** τοῦ Ἁγ. Πνεύματος.
- Παράδοσις δέν εἶναι ἡ **σκλαβιά τῶν τύπων**. Εἶναι ἡ **ἐλευθερία**, πού χαρίζει ὁ Χριστός. Ἄλλ' αὐτή ἡ ἐλευθερία **στοιχεῖ** σέ ὅσα τό Εὐαγγέλιο καί ἡ Ἐκκλησία ἔχουν καθιερώσει. Παραδόθηκε Ἐκεῖνος στό Σταυρό, γιά νά **ξεσκλαβώσῃ** ἐμάς ἀπό τήν ἁμαρτία καί νά μᾶς παραδώσῃ στή ζωή τήν αἰώνια. Ἐξαρτήθηκε Ἐκεῖνος γιά τή δική μας ἀπεξάρτησι.

Παράδοσις μας εἶναι ὄχι ἡ ὁποιαδήποτε θρησκευτική **τρομοκρατία**, ἀλλ' ἡ ἐλευθερία τῆς **μετανοίας** καί τῆς **χάριτος**. «Ὁ δέ Κύριος τό Πνεῦμά ἐστιν. Οὐδέ τό Πνεῦμα Κυρίου, ἐκεῖ ἐλευθερία» (Β' Κορ. γ' 17).

- Παράδοσις τῆς ὁποιασδήποτε θρησκευτικῆς Συναγωγῆς εἶναι τό **γραμμα τοῦ Νόμου**, μιά διαταγή ἢ μιά τυπική διάταξις. Παράδοσις γιά τή Σύναξι, πού λέγεται Ὁρθοδοξία, δέν εἶναι ἡ **συμμόρφωσις** στό γράμμα τοῦ Νόμου. Εἶναι ἡ **Μεταμόρφωσις** κατὰ τή δόξα τοῦ Χριστοῦ καί τῶν ἁγίων Του. Ἡ **Χριστομίμητη** πορεία μετὰ πάντων τῶν ἁγίων. «Ἡμεῖς πάντες ἀνακεκαλυμμένω προσώπῳ τήν δόξαν τοῦ Κυρίου κατοπτριζόμενοι τήν αὐτήν εἰκόνα μεταμορφούμεθα ἀπό δόξης εἰς δόξαν, καθάπερ ἀπό Κυρίου Πνεύματος» (Β' Κορ. γ' 18).

- Ὁ ἀπόστ. Παῦλος πάλαψε σκληρά γιά νά κρατήσῃ ἀνόθευτη τή Σύναξι τῆς Ἐκκλησίας, ὥστε νά μὴ ταυτιστῇ μέ τή **θηροκεία τῆς περιτομῆς**. Καί ἔγραψε γιά τό θέμα αὐτό τίς ἐπιστολές πρὸς Ρωμαίους καί Γαλάτας. Μέ πόνο ἐκφράζεται: Πάλι στή σκλαβιά τοῦ Νόμου; Πάλι στό ζυγὸ τῶν τύπων; «Τῇ ἐλευθερίᾳ οὖν, ἣ Χριστὸς ἡμᾶς ἠλευθέρωσε, στήκετε, καί μὴ πάλιν ζυγῷ δουλείας ἐνέχεσθε» (Γαλ. ε' 1).

Διαλέξτε, λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος:

- Τό **Νόμο** ἢ τόν **Χριστό**;
- Τῇ **Συναγωγῇ** ἢ τῇ **Ἐκκλησίᾳ**; Ὁ ἱερός Χρυσόστομος θεωρεῖ πλέον ἀσέβεια νά πηγαίνουν χριστιανοὶ στήν Ἰουδαϊκὴ Συναγωγή: «*Εἰ εἰς θέατρον οὐκ ἐπιτρέπεις ἀπελθεῖν, πολλῶ μᾶλλον ἐπὶ συναγωγῆς τοῦτο χρή ποιεῖν. Μείζων γὰρ ἡ παρανομία ἐκείνης αὐτῆ. Ἐκεῖ ἁμαρτία τό γινόμενον, ἐνταῦθα δέ ἀσέβεια. Ταῦτα δέ λέγομεν, οὐχ ἵνα εἰς θέατρον ἀφήτε ἀναβαίνειν, κακὸν γὰρ κάκεινο, ἀλλ' ἵνα καί τοῦτο πολλῶ πλέον κωλύσῃτε*» (Ε.Π.Ε. 34,220). Μετάφρασις: Ἐάν δέν ἐπιτρέπῃς νά πηγαίνουν οἱ χριστιανοὶ στό θέατρο, πολὺ περισσότερο πρέπει νά τό κάνης αὐτό γιά τή συναγωγή τῶν Ἰουδαίων. Στήν πρώτη περιπτώσει πρόκειται γιά ἁμαρτία, στή δεύτερη εἶναι ἀσέβεια. Καί τά λέμε αὐτά ὄχι φυσικά γιά νά τοὺς ἀφήνετε νά πηγαίνουν στά θεάτρα, ἀφοῦ καί αὐτό εἶναι κακό, ἀλλά γιά νά ἐμποδίζετε πολὺ περισσότερο τήν εἴσοδο στή συναγωγή.

Διαλέξτε:

- Τὴν περιτομή ἢ τὴν **Χάρι**;
- Τὴν σκληρότητα ἢ τὴν **Ἀγάπη**;
- Τὴν θηροκεία ἢ τὴν **Ἐκκλησία**;
- Τό ζυγὸ ἢ τὴν **Ἐλευθερία**;
- Τό πῶμα ἢ τό **Σῶμα**;
- Τὴν νέκρα ἢ τὴν **Ζωή**;
- Τό θάνατο ἢ τὴν **Ἀνάστασι**;
- Τό ρατσισμό ἢ τὴν **Καθολικότητα**;
- Τὴν σκλαβιά ἢ τὴν **Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν**;
- Ψήγματα ἀλήθειας ἀνάμεσα σέ πλάνες, ἢ **ἀτόφια τὴν Ἀλήθεια**, τὴν Ὁρθοδοξία;

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β΄ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Χαρά και παρηγοριά

Β΄ Κορ. ζ΄ 13-14

Χαίρεται ο Διδάσκαλος (στ. 13)

Η χαρά του αποστόλου Παύλου είναι οι χριστιανοί. Προκόπτουν οι χριστιανοί; Χαίρεται ο Παύλος. Κλονίζονται οι χριστιανοί; Θλίβεται ο Παύλος. Μετανοούν οι έκτρεπόμενοι; Χαίρεται. Βυσοδομούν οι ψευδάδελφοι; Λυπάται. Ἡ καρδιά του κινεῖται καί συγκινεῖται ἀνάλογα μέ τί συμπεριφορά τῶν χριστιανῶν.

- Δέν ἐπηρεάζει τό συναισθηματικό του κόσμο ἡ στάσις καί ἡ ζωή τῶν μή χριστιανῶν. Αὐτούς τούς βλέπει μέ ἄλλη ἀγάπη, ὡς ἀντικείμενο τῆς ἱεραποστολικῆς του δράσεως.

- Ἐπηρεάζεται ὁμως ἀπό τί στάσι τῶν χριστιανῶν, τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας. Διότι αὐτοί ἔχουν γίνει πλέον μέλη τοῦ ἰδίου σώματος, τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας. Καί «εἰ πάσχει ἕν μέλος, συμπάσχει πάντα τά μέλη» (Α΄ Κορ. ιβ΄ 26). Ἡ ἀγάπη του στά μέλη τῆς Ἐκκλησίας, πού συνέβαινε νά εἶναι πνευματικά του παιδιά, γίνεται κίνητρο ποιμαντικῆς φροντίδας. Σέ ἀντιστοιχία μέ τήν ἐξωτερική, θά τί λέγαμε ἐσωτερική ἱεραποστολή.

Ἐκχωριστή ὑπῆρξε ἡ φροντίδα του γιά τούς χριστιανούς τῆς Κορίνθου. Καί ἡ φροντίδα αὐτή, λόγῳ τῶν ποικίλων προβλημάτων, μπορεῖ νά θεωρηθῆ «μέριμνα πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν» (Β΄ Κορ. ια΄ 28), ὅλης τῆς οἰκουμένης καί ὄλων τῶν αἰῶνων. Τά ὅσα ἔγραψε στήν Α΄ πρός Κορινθίους Ἐπιστολή ἀποτελοῦν πυξίδα γιά τήν ὀρθή πορεία τῶν χριστιανῶν ὄλων τῶν αἰῶνων, σέ θέματα θεολογικά, ἠθικά, κοινωνικά, λειτουργικά, ποιμαντικά, οἰκουμενικά, μεταφυσικά, ἐσχατολογικά.

Μακάρι νά μετανοοῦν καί νά ἀλλάζουν οἱ χριστιανοί πάντοτε, καί σήμερα, ὅπως συνέβη μέ τούς τότε Κορινθίους, ὥστε ν΄ ἀποτελοῦν πηγή χαρῆς καί παρακλήσεως γιά τούς γνησίους ποιμένες καί διδασκάλους.

Ἡ Παῦλος μιλάει πολύ γι΄ αὐτή τή χαρά καί τήν παράκλησι, ἐξ αἰτίας τῆς συμμορφώσεως τῶν Κορινθίων: «Διά τοῦτο παρακεκλήμεθα. Ἐπί δέ τῇ παρακλήσει ὑμῶν περισσοτέρως μᾶλλον ἐχάρημεν ἐπί τῇ χαρᾷ Τίτου, ὅτι ἀναπέ-
παιται τό πνεῦμα αὐτοῦ ἀπό πάντων ὑμῶν» (στ. 13). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: «Γι΄ αὐτό αἰσθανθήκαμε εὐχαρίστησι. Κοντά δέ στήν εὐχαρίστησι πού μᾶς δώσατε, πολύ περισσότερο χαρήκαμε γιά τή χαρά τοῦ Τίτου, διότι τό πνεῦμα του αἰσθάνθηκε ἀνάπασι ἀπό ὄλους σας».

Γιά δύο λόγους χάρηκε ὁ Παῦλος:

- Ὁ ἕνας, διότι ἀνακουφίστηκε ὁ ἴδιος. Μέ ὅσα πληροφορήθηκε ἀπό τόν ἀπεσταλμένο του, τόν Τίτο, τοῦ ἔφυγε ἕνα βᾶρος, πού πλάκωνε τήν καρδιά του. Περπατοῦσε, καί τό μυαλό του στριφογύριζε στήν Κόρινθο. Ὁργωνε ἄλλες χῶρες μέ τό ἀλέτρι τοῦ Εὐαγγελίου του, ἀλλ΄ ἀναστένανε γιά τούς Κορινθίους. Ἡ ἀγωνία του δέν ἦταν μόνο γιά τά ὅσα εἶχαν δημιουργήσει, ἀλλά καί γιά τήν Ἐπιστολή, πού τούς εἶχε στείλει. «Πῶς θά τήν δέ-
χτηκαν; Τί ἀποτελέσματα ἔχει;».

Ὅταν, λοιπόν, ἦρθαν οἱ εὐχάριστες εἰδήσεις, ὅτι καί ἡ μετάνοια καθαρῆ καί ἔμπρακτη φανερώθηκε, καί ἡ ἐνότητα ἀποκαταστάθηκε, καί ἡ πορεία τους σύμφωνα μέ τήν υἱγιαίνουσα διδασκαλία ἦταν γεγονός, ἀγαλλίασε ἡ εὐαίσθητη καρδιά τοῦ Παύλου. «Διά τοῦτο παρακεκλήμεθα» (στ. 13).

Σάν νά τούς λέη:

—*Ἡ ἀλλαγῆ εἶναι γεγονός. Ἡ χάρις ἔλαμψε. Ὁ Χριστός νίκησε. Φανερώσατε τόν καλό ἑαυτό σας. Φανερώθηκε ἡ μεταμορφωτική δύναμις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Μέ γεμίσατε χαρά. Εὐχαριστῶ τό Θεό!*

- Πῶς νά μή χαίρεται ὁ δάσκαλος γιά τήν καλή ἐπίδοσι τῶν μαθητῶν του; Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: *«Τοῦτο ζωή, τοῦτο παράκλησις,*

τοῦτο παραμυθία διδασκάλῳ νοῦν ἔχοντι, ἢ ἐπίδοσις τῶν μαθητευομένων» (Ε.Π.Ε. 19,412). Μετάφρασις: Γιά τό συνετό δάσκαλο αὐτό εἶναι ζωή, αὐτό εἶναι ἐλπίδα, αὐτό παρηγορία, ἢ πρόοδος τῶν μαθητῶν του.

● Πῶς νά μή χαίρεται ὁ πατέρας γιά τήν ἐπιστροφή τῶν παιδιῶν του στήν ἀγκαλιά τῆς ἀλήθειας καί τῆς ἀρετῆς;

Πατέρας, γενικά γονιός, δέν εἶναι αὐτός, πού ἀπλῶς γεννᾷ τό παιδί, ἀλλ' ἐκεῖνος πού στοργικά τό ἀγαπᾷ. Χαρά σ' αὐτό τό γονιό εἶναι ἡ σωματική καί ψυχική ὑγεία καί πρόοδος τοῦ παιδιοῦ.

Πολύ περισσότερο αὐτό συμβαίνει μέ τόν πνευματικό πατέρα, ὅπως ἦταν ὁ Παῦλος. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Πατέρα οὐ τό γεννῆσαι μόνον ποιεῖ, ἀλλά καί τό φιλεῖν μετά τό γεννησῆαι. Εἰ δέ ἔνθα φύσις, τοσαύτη χρεία ἀγάπης, πολλῶ μᾶλλον ἔνθα ἡ χάρις» (Ε.Π.Ε. 19,412). Μετάφρασις: Πατέρας δέν γίνεται κάποιος μόνο γιατί γέννησε παιδί, ἀλλά γιατί μετά τή γέννησι τό ἀγαπᾷ. Κι ἄν στό φυσικό κῶρο ὑπάρχει τόση ἀνάγκη ἀγάπης, πολύ περισσότερο ὑπάρχει ἐκεῖ πού δίδεται ἡ χάρις.

● Ὁ ἄλλος λόγος, πού ἀνακουφίστηκε ὁ Παῦλος, ἦταν ἡ χαρά, πού ἔζησε ὁ Τίτος συναναστρεφόμενος τούς ἀλλαγμένους Κορινθίους.

Χαίρομαι γιά τόν ἑαυτό μου. Πιό πολύ χαίρομαι, πού χάρηκε ὁ Τίτος. «Ἐπί δέ τῇ παρακλήσει ὑμῶν περισσοτέρως μᾶλλον ἐχάρημεν ἐπί τῇ χαρᾷ Τίτου, ὅτι ἀναπέπαιται τό πνεῦμα αὐτοῦ ἀπό πάντων ὑμῶν» (στ. 13). Εἶχε ὅπωςδήποτε δυσκολία ὁ Τίτος. Δέν ἤξερε ποιά κατάστασι θά συναντοῦσε στήν Κόρινθο. Θᾶκανε καί τί σκέψαι: «Ἄφου τόν Παῦλο τό δάσκαλο δέν ἄκουσαν, ἔμένα, τό μαθηπῆ του θά σεβαστοῦν».

Νά ὅμως, πού μέσα σέ λίγο καιρό ἀναπαύτηκε. Ὅχι ἀπλῶς τούς ἀγάπησε, πού συστοιχῆθηκαν μέ τό Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰησοῦ, ἀλλά καί πλημύρισε ἀπό χαρά, διότι τούς εἶδε πρόθυμους γιά κάθε καλό ἔργο. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ἐπανῆλθεν ὁ Τίτος σφοδρός ἐραστής ὑμῶν γενόμενος, πλείονα τῶν λόγων ἐπιδειξαμένων ὑμῶν» (Ε.Π.Ε. 19,434). Μετάφρασις: Ἐπέστρεψε ὁ Τίτος γεμάτος ἀγάπην γιά σᾶς, ἐπειδή κατωρθώσατε ἔργα περισσότερα ἀπό τά λόγια.

Ἄνάπαυσις Παύλου (στ. 13)

Ἄνάπαυσις εἶναι ἡ ξεχωριστή χαρά, πού τίποτε δέν μπορεῖ νά τή σκιάσει.

● Γιά τόν κάθε ἄνθρωπο ξεχωριστά ἀνάπαυσις εἶναι ἡ ἀγαθή του συνείδησις.

● Γιά τόν κουρασμένο σωματικά ἀνάπαυσις εἶναι ἡ ξεκούρασις, ἡ ἱκανοποίηση τῶν κόπων του, ἡ δίκαιη ἀμοιβή. Ἄνάπαυσις εἶναι καί ὁ ὕπνος, πού μᾶς δώρισε ὁ Θεός «εἰς ἀνάπαυσιν τῆς σαρκὸς ἡμῶν».

● Γιά τό θλιμμένο ἀνάπαυσις εἶναι ἡ ψυχική ἀγαλλίασις, ὅτι γίνεται μέτοχος τῶν παθημάτων τοῦ Χριστοῦ (Φιλιπ. γ' 10).

● Γιά τόν ἁμαρτωλό ἀνάπαυσις εἶναι τό ξεφόρτωμα τῶν ἁμαρτημάτων στό μυστήριον τῆς μετανοίας καί τῆς ἐξομολογήσεως.

● Γιά τόν ἐργάτη τοῦ Εὐαγγελίου ἀνάπαυσις εἶναι ἡ ἀποδοχή τῆς διδασχῆς του.

● Γιά τόν πνευματικό ἀνάπαυσις εἶναι ἡ ὑπακοή τῶν παιδιῶν του στό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

● Γιά κάθε τοπική Ἐκκλησία ἀνάπαυσις εἶναι ἡ ποιμαντική χαρά, ὅτι τό πλήρωμα ἀκολουθεῖ τὰ ἴχνη τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Χριστός εἶναι ἡ ἀνάπαυσις κάθε καρδιάς. Γι' αὐτό ἄλλωστε μᾶς καλεῖ νά Τόν ἀκολουθήσουμε: «Δεῦτε πάντες οἱ κοπιῶντες καί πεφορτισμένοι· κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς» (Ματθ. ια' 28). Ἄλλά καί κάθε καρδιά, δοσμένη στό Θεό, εἶναι ἀνάπαυσις τοῦ Χριστοῦ. Ὁ ἀναπαυτικώτερος θρόνος γιά τό Χριστό εἶναι ἡ ἀφιερωμένη καί ἁγιασμένη καρδιά. Ὁ Χριστός εἶναι ὁ ἀπόλυτος Ἅγιος, πού «ἐν ἁγίοις ἐπαναπαύεται» (ἀπό ἐκφώνησι τοῦ ὄρθρου).

Ὅπως ὁ Υἱός (ὁ Ἰησοῦς Χριστός) εἶναι εὐδοκία, ἀνάπαυσις, γιά τόν Πατέρα, ἔτσι καί ὁ Παῦλος καί κάθε ἁγιασμένος πιστός, εἶναι εὐδοκία, ἀνάπαυσις τοῦ Χριστοῦ.

Σέ ἐποχή, πού ὅλα μᾶς κουράζουν, καί ὁ ἑαυτός μας γίνεται ἀσπύκτο βᾶρος, καί ἡ ζωή καταντᾷ δυσβάστακτο φορτίο, καί ἡ καρδιά πιέζεται ἀπό τίς ἁμαρτίες, καί ἡ διάνοια βασανίζεται ἀπ' τούς λογιμούς, ζητᾶμε ξεκούρασι. Ὅσο κι ἄν τήν ἐπιδιώκουμε μέ ἀνέσεις σωματικές καί ὑλικές, ἡ κούρασις τῆς ψυχῆς δέν μᾶς ἀφήνει.

Μόνη ἀνάπαυσις εἶναι ὁ Χριστός. Μόνη εὐτυχία εἶναι νά μᾶς ἀναπαύουν οἱ ἄλλοι, ὅπως τότε οἱ Κορινθιοὶ τόν Τίτο. Μόνη ἐλπίδα γιά τήν αἰώνια καί ἀληθινή ἀνάπαυσις εἶναι τό ν' ἀποτελῆ ἡ ζωή μας τόν τόπο τῆς ἀναπαύσεως τοῦ Ἄχωρῆτου Θεοῦ. «Μακάριοι, ὅτι τό τοῦ Θεοῦ πνεῦμα ἐφ' ὑμᾶς ἀναπαύεται» (Α' Πέτρ. δ' 14).

Καύχημα τῆς Ἐκκλησίας (στ. 14)

Ἄναπαύτηκε ὁ Παῦλος, μόλις πληροφορήθηκε, ὅτι ἀναπαύτηκε, ὅτι χάρηκε ὁ Τίτος. Καί γιά ἄλλο λόγο.

Είχε αγωνία, μήπως στέλνοντας τόν Τίτο στην Κόρινθο, κατατροπιαστή. Μέσα του έλεγε: «Θεέ μου, ἄς μὴ μέ ντροπιάσουν οἱ Κορίνθιοι καὶ μπροστά στά μάτια τοῦ μαθητοῦ μου καὶ ἀπεσταλμένου σου. Εἶναι ντροπῆς πράγματα αὐτά, πού κάνουν. Σὺ νά τά διορθώσης, ὥστε νά μὴ ντροπιασῶ!»

Καὶ δέν ντροπιάστηκε ὁ Παῦλος. Ὁ Τίτος τὰ βρῆκε πολὺ καλύτερα ἀπὸ ὅ,τι τὰ φανταζόταν. Βρῆκε ἀλλαγμένους καὶ ἐνωμένους τούς χριστιανούς. Καὶ αὐτὸ ἀναπαύει τόν Παῦλο. Καὶ τόν κάνει νά καυχίεται γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τους. Λέει στὸν ἐπόμενο στίχο: «Ὅτι, εἶ τι αὐτῶ ὑπὲρ ὑμῶν κεκαύχημαι, οὐ κατσοκύνθην, ἀλλ' ὡς πάντα ἐν ἀληθείᾳ ἐλάλησαμεν ὑμῖν, οὕτω καὶ ἡ καύχσις ἡμῶν ἢ ἐπὶ Τίτου ἀλήθεια ἐγενήθη» (στ. 14). Ἀπόδοσις στὴν ἀπλοελληνική: «Διότι, σ' ὅ,τι καυχῆθηκα σ' αὐτόν γιὰ σᾶς, δέν ντροπιάστηκα. Ἄλλ' ὅπως ὅλα, ὅσα σᾶς εἶπαμε, εἶναι ἀληθινά, ἔτσι καὶ ἡ καύχσις μας στὸν Τίτο ἀποδείχτηκε ὀρθή».

Ὁ κόσμος καυχίεται γιὰ τὸ τίποτε, γιὰ τὸ μηδέν καὶ γιὰ τὸ κάτω ἀπ' τὸ μηδέν. Καυχίεται γιὰ τὰ «λαμπερά τίποτε». Τὰ μηδενικά ἐπαίρονται γιὰ μικρά κατορθώματα ἢ γιὰ ὑλικές κατακτήσεις ἢ γιὰ σωματικά κάλλη ἢ γιὰ ἀθλητικὴ ρώμη. Καὶ εἶναι μηδενικά ὅλα ὅσα δέν λειτουργοῦν «εἰς ὑπακοὴν Χριστοῦ» (Β' Κορ. 1' 5). Μηδενικά, γιατί ἐξαφανίζονται.

● Καὶ ὅμως ἡ καύχσις τοῦ κόσμου εἶναι γιὰ τὰ μηδενικά.

● Οἱ προβολεῖς τῆς δημοσιότητας πέφτουν ἐκθαμβωτικοὶ πάνω στά μηδενικά.

● Τὰ χειροκροτήματα εἶναι παθιασμένα γιὰ τὰ φουσκωμένα μπαλόνια. Μόλις ὅμως ἀρχίζουν καὶ ξεφουσκώνουν τὰ μπαλόνια, τότε τὰ χειροκροτήματα γίνονται φασκελώματα, καὶ τὰ ἐγκώμια, ἀποδοκιμασίες.

● Σπεύδουμε ἐν ζωῇ νά τιμήσουμε πρόσωπα γιὰ πρόσκαιρες μικρές ἐπιτυχίες τους, καὶ σέ λίγο ὑποχρεωνόμαστε νά ξηλώσουμε τὶς τιμητικὲς πινακίδες καὶ ν' ἀνακαλέσουμε τὶς τιμητικὲς διακρίσεις.

Πόσα εἶδωλα σύγχρονα εἶδαμε νά γκρεμίζονται! Πόσα ἀγάλματα νά σφριάζονται! Πόσες «βεντέτες» νά σβῆνουν ἄδοξα! Ὅπως ἀνέβηκαν, ἔτσι καὶ κατέβηκαν!

Ὁ Χριστὸς δέν ἐγκωμιάζει πρόσωπα, πού ὑπάρχει πιθανότητα νά ἀπογοιτεύσουν. Τὸ ἴδιο καὶ ὁ Παῦλος. Εἶχε τούς δισταγμούς του γιὰ τούς Κορίνθιους. Μά τώρα διεψεύσθησαν. Καὶ μπορεῖ γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τους καὶ γιὰ τὴν ἐμπρακτὴ μετά-

νοιά τους νά καυχίεται. «Ὅτι, εἶ τι αὐτῶ ὑπὲρ ὑμῶν κεκαύχημαι, οὐ κατσοκύνθην, ἀλλ' ὡς πάντα ἐν ἀληθείᾳ ἐλάλησαμεν ὑμῖν, οὕτω καὶ ἡ καύχσις ἡμῶν ἢ ἐπὶ Τίτου ἀλήθεια ἐγενήθη» (στ. 14).

Ἐγκωμιάζει τούς Κορίνθιους. Ἄλλωστε ἀρκετὰ τούς εἶχε ἐπιπλήξει. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Μέγας ὁ ἔπαινος, ὅταν ὁ διδάσκαλος καυχᾶται. Φησὶ γάρ, ὅτι "οὐ κατσοκύνθην". Διὰ τοῦτο ἐκάρην, ὅτι βελτίους ἐφάνητε καὶ διὰ τῶν ἔργων ἐδείξατέ μου τὰ ρήματα. Ὡστε διπλοῦς ὁ κόσμος ἐμοί, καὶ ὅτι ὑμεῖς ἐπεδώκατε, καὶ ὅτι ἐγὼ οὐκ ἐφάνην τῆς ἀληθείας διαπίπων» (Ε.Π.Ε. 19,432). Μετάφρασις: Μεγάλος ὁ ἔπαινος, ὅταν καυχίεται ὁ δάσκαλος. Διότι λέει, «δέν ντροπιάστηκα γιὰ σᾶς». Γι' αὐτὸ χάρηκα, διότι ἀποδείχτηκε ἀνώτεροι καὶ μέ τὰ ἔργα σας ἀποδείξατε ἀληθινὰ τὰ λόγια μου. Ὡστε ἡ χαρὰ μου εἶναι διπλῆ. Καὶ γιατί γίνετε πιὸ ἐνάρετοι, καὶ γιατί ἀποδείχτηκε, ὅτι ἦταν ἀληθινὸ ἐκεῖνο πού εἶπα.

● Δέν εἶναι κολακεία τὰ λόγια τοῦ Παύλου. Εἶναι διαπίστως ἀληθινά. «Ἡ καύχσις ἡμῶν ἢ ἐπὶ Τίτου ἀλήθεια ἐγενήθη» (στ. 14). Πῶς θὰ μπορούσε νά πῆ ψέματα ἢ νά ἐξαπατήσει ἢ νά ἐξωραΐση καταστάσεις ὁ Παῦλος;

Ἄν μπορούσε νά ξεφύγη ἀπὸ τὸ ἀληθινὸ καὶ νά λειτουργῇ μὲ ψευδαισθήσεις, δέν θὰ ἐπέπλητε τούς Κορίνθιους. Γενικώτερα, ἡ Ἁγία Γραφή δέν μπορεῖ νά ὑποταχθῆ στό ψεύτικο. Προβάλλει πάντα τὸ ἀληθινὸ. Καὶ ἀληθινὸ δέν εἶναι μόνο τὸ ἅγιο καὶ ἀπόλυτο τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Ἀληθινὸ καὶ ἡ πτώσις καὶ ἡ ἀδυναμία τῶν πράξεων τῶν ἀνθρώπων.

● Ἀλήθεια ἔλεγε ὁ Παῦλος, ὅταν κήρυττε τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰησοῦ.

● Ἀλήθεια, ὅταν μιλοῦσε γιὰ τὸν ἑαυτό του, καὶ γιὰ τὸ σκοτεινὸ του παρελθόν, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴ φωτεινὴ ἀποστολικότητα τοῦ σήμερα.

● Ἀλήθεια κι ὅταν ἐπέπλητε τὶς ἐκτροπές.

● Ἀλήθεια κι ὅταν στὸν Τίτο προέλεγε τὴν καλὴ εἰκόνα, πού θὰ συναντοῦσε στὴν Κόρινθο.

Ἡ ἀλήθεια δέν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ φτιασίδια. Λάμπει μόνη της. Κι ὅταν ξεκινᾷ ἀπὸ τὴν κοπριά γιὰ νά φτάσῃ στό ἀνθισμένον λουλουδί. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἀληθινὸ Εὐαγγέλιο. Παίρνει ἀγρίους, καὶ τούς κάνει ἀγίους. Αὐτὴ εἶναι ἡ μεταμορφωτικὴ χάρις. Παίρνει κούτσουρα, καὶ τὰ κάνει ἔπιπλα. Παίρνει πεσμένους, καὶ τούς ἀνεβάσει σέ ὑψη εὐσεβοῦς πολιτείας.

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Λόγος καὶ δύναμις

Δέν ἔρχεται ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ μέ ὑπεροφίες καὶ ἀλαζονίες, «μετά παρατηρήσεως», ὅπως λέει ὁ Κύριος (Λουκ. ιζ' 20). Ἐρχεται μέ τό ταπεινό ἔνδυμα, πού λέγεται σάρκωσις. Ὁ Χριστός «ἐκένωσεν ἑαυτόν» (Φιλιπ. β' 7).

• Πῶς εἶναι δυνατόν στήν ἀτμόσφαιρα, πού δημιουργοῦν κάποτε ὑπερφίαλοι τύποι μέσα στήν Ἐκκλησία, νά ἐνοικῆ τό Πνεῦμα τό Ἅγιο καί νά κυριαρχῆ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ; Ὁ ἀπ. Παῦλος τονίζει: «Οὐκ ἐν λόγῳ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἐν δυνάμει» (Α' Κορ. δ' 20).

• Πῶς μπορεῖ νά ἀλλοιωθῆ ὁ χαρακτήρας τῆς Ἐκκλησίας! Ἀπό βασιλεία Θεοῦ, πού κυριαρχεῖ ἀοράτως καί ἀθορόβως μέσα στίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων, εἶναι δυνατόν νά μεταβληθῆ σέ τυμπανοκρουσίες καί ἐπιδείξεις, σέ ἀπνευματίστους πανηγυρισμούς καί σέ ἀναταγωνιστικότητα μέ τόν κόσμο!

Ἐπιτόλαιοι χριστιανοί, κληρικοί καί λαϊκοί δίνουν μεγαλύτερη σημασία στό φουσκωμένο λόγο, στά ἐπιδεικτικά καί πομπώδη λόγια.

• Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι λόγων ἐπίδειξις. Εἶναι βασιλεία τοῦ Λόγου, πού ἔρχεται μέ τή σπορά τοῦ λόγου, μέ τήν προσφορά τοῦ εὐαγγελίου, καί καθίσταται ἐδραία καί ἀμετακίνητη μέ τή δύναμι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Τί λόγων ἐπίδειξις δύναται' ἂν πρός τόν νεκρόν ἀναστήσαι ἢ δαίμονας ἐλάσαι ἢ ἄλλην τινά τοιαύτην ἐργάσασθαι θαυματουργίαν; Τούτων δέ χρεια νῦν καί διά τούτων τά ἡμέτερα συνίσταται» (Ε.Π.Ε. 18, 386). Μετάφρασις: Ἡ ἐπίδειξις κούφω λόγων ποιά δύναμι θά εἶχε, ὥστε ν' ἀναστηθῆ νεκρός, νά ἐκδιωχθοῦν δαίμονες, νά γίνῃ κάποιος μεγάλο θαῦμα; Αὐ-

τά τώρα χρειάζονται. Μέ αὐτά ἡ πίστις μας μένει ἀκλόνητη.

• Ἡ δύναμις τῆς Ἐκκλησίας εἶναι τά σημεία. Ἀλλά ποιά σημεία;

■ Σημεῖο εἶναι ἡ μετάνοια τοῦ ἀμαρτωλοῦ.

■ Σημεῖο εἶναι ἡ μεταμόρφωσις τῆς ψυχῆς καί τοῦ κόσμου.

■ Σημεῖο εἶναι ἡ ἀντίστασις στόν πονηρό.

■ Σημεῖο εἶναι ἡ ἀσκησις τῆς ἀρετῆς.

■ Σημεῖο εἶναι ἕνα ἕκτακτο θαῦμα.

Ὁ λόγος εἶναι τό ὄπλο τῆς Ἐκκλησίας. Ἄλλ' αὐτός ὁ λόγος δέν εἶναι φλυαρίες καί λογάκια. Εἶναι ὁ δυνατός λόγος. Εἶναι ὁ ἀντίλαλος τοῦ οὐρανοῦ.

Σᾶς ἀρέσει, κ. Ρουπακιώτη;

Ωστε εἶναι θερμῶν οἱ ἀντίπαλοι τοῦ νέου θεσμοῦ, πού ἔγινε στή Γαλιλία; Ποιός ὁ νέος θεσμός; Ὁ γάμος ὁμοφυλοφίλων μεταξύ τους. Ὁ μόφυλα

ἸΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἐπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἰωάννης Μπότζιου

Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ἐπεύθυνος Τυπογραφείου:

Κωνστ. Σανιδᾶς, Ἰωαννῶν 6 - Μοσχάτο

Ἐτήσια συνδρομή:

Ἐσωτερικῶ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδά καί Αὐστραλίας: δολάρια 30.

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

ζευγάρια παντρεύονται πλέον επίσημα από δήμαρχο ή δημαρχίνα!

Έτσι στις 29 Μαΐου 2013 στο **Μονπελιέ** της Γαλλίας, ή δήμαρχος της πόλεως υποδέχτηκε σε γιορταστικά διακοσμημένη αίθουσα του δημαρχείου τό πρώτο όμοφυλο ζευγάρι, δυό «άντρες», πού τούς... πάντρεψε νομίμως!!

Πεντακόσιοι ήσαν οι παρευρεθέντες, πού άκουσαν τό λογίδριο της δημάρχου: «*Η δική σας ιστορία συναντιέται σήμερα με την ιστορία της χώρας μας. Ζείτε και ζούμε μία ιστορική στιγμή για τή χώρα και τή Δημοκρατία μας!*»

• Τής διεστραμμένης «τελετής» νομιμοποίησης όμοφυλοφιλικού γάμου, είχε προηγηθή όγκώδης διαδήλωση **διαμαρτυρίας** στό Παρίσι έναντίον του «γάμου» μεταξύ όμοφυλοφίλων.

Όπως ήταν άναμενόμενο, ή δημοσιογραφική... δημοκρατία υποτίμησε τήν άξία των πολιτών, πού ζούν **κατά φύσιν** και δέν άνέχονται τό **παρά φύσιν**, τή φρικαλέα άνωμαλία.

• Η δημοκρατική εύαισθησία δείχνει όλη τή συμπάθειά της στους παρά φύσιν και όλη τή αντιπάθειά της στους κατά φύσιν, δηλαδή, στους φυσιολογικούς και ήθικούς πολίτες!

• Στ' άλήθεια, για πέστε μας, σεΐς οί άπλοι άναγνώστες: Ποϋ βρίσκεται τελικά ό **ρατσισμός**;

• Στό νά βρίζης μέ φανατισμό και μέ τήν άπειλή ποινικών διώξεων όσους καταδικάζουν τήν πάσης φύσεως διαστροφή, ή στό νά διακηρύττης τήν έμμογή σου στό φυσιολογικό και ήθικό;

• Σύμφωνα μέ τούς φίλους των όμοφυλοφίλων, ρατσιστές είμαστε όσοι διαμαρτυρόμαστε για τή νομιμοποίησι των όμοφυλοφίλων και των... γάμων τους!

• Η **έπικίνδυνη διαστροφή** έν προκειμένω είναι τό νά λές τόν ήλιο... ρατσιστή και τήν κόλασι... δημοκρατία! Τό φως τό λένε σκοτάδι και τό σκοτάδι τό λένε φως.

Και όμως αυτό τό ρατσισμό θέλουν νά επιβάλουν και διά μέσου κάποιας αντιρατσιστικής νομοθεσίας!

• Δικαίωμα νά μιλάνε και νά δροϋνθά έχουν όλοι οί **άνώμαλοι**. Αυτοί είναι... δημοκράτες!

• Όσοι όμως θά μιλάνε ή θά γράφουν ή θά φωνάζουν έναντίον των διεστραμμένων του ήθους και της ιστορίας, αυτοί θά συλλαμβάνονται ως... ρατσιστές!

Άν δέν είναι έτσι, άς δηλώση ό κ. **Ρουπακιώτης** (της Δικαιοσύνης ύπουργός), ότι στό πίσω μέρος της κεφαλής του δέν βρίσκεται ή νομιμοποίησις και στόν τόπο μας «γάμων» όμοφυλοφίλων!

Και στό μεταξύ άς διαγράψη ό κ. Κουβέλης από τό κόμμα του τή βουλευτή κ. **Ρεπούση**, πού θεωρεί ρατσισμό τήν άναφορά στή **γενοκτονία** των Ποντίων, των Άρμενίων, των Έλλήνων της Μικράς Άσίας και στήν αυτοθυσία του Ζαλόγγου!

Έκλογές και χειροτονίες τώρα

 φορμή για όσα σημειώνονται έδω έδωσαν δυό γεγονότα. Τό ένα πρόσφατο, ή έκλογή και ή χειροτονία ενός έπισκόπου (μητροπολίτου). Τό άλλο παλαιό (πρό 45 έτών), ή έκλογή και ή χειροτονία ενός σεμνού έπισκόπου.

• Για τό πρόσφατο δέν αναφέρουμε τό όνομα του κληρικού, πού άνέβηκε σε άρχιερατικό θρόνο. Και αυτό όχι διότι τό άγνοούμε ή διότι φειδόμεδα του κύρους του, αλλά διότι δέν πρόκειται για έναν. Είναι πολλοί, είναι οί πλείστοι.

Έκλέγονται μέ έλεεινά **παρακάλια**, μέ κινητοποιήσεις του **γέροντά** τους και λοιπών φίλων και γνωστών τους. Παραγκονίζουν άξίες, για νά καταφέρουν μέ τή δική τους άπαξία νά άνεβούν στό κο-

Έπισκεφθήτε τό Βιβλιοπωλείο μας

Στόν Άγιο Δημήτριο (Μπραχάμι), όδ. Έθν. Άντιστάσεως 103 (πρ. Βασ. Όλγας). Τηλέφωνο: 2109765440.

Θά βρῆτε όλα τά βιβλία του π. Δανιήλ Άεράκη και όλα τά βιβλία όρθόδοξων εκδόσεων, όπως και διάφορα εκκλησιαστικά είδη (είκόνες κ.ά.).

σμικό «ἀξίωμα» (πῶς κατάντησαν τὴν ἐπισκοπική σταυρωμένη διακονία!).

Καὶ ὅταν καταφέρουν νὰ ἐκλεγοῦν σπεύδουν σέ δυὸ **κουφότητες**, πού δέν ἔχουν «ταίρι» στό παγκόσμιο σκηνικό:

■ Ἡ μιά εἶναι ἡ **λειτουργική κουφότητα**. Στὴν ἱερή σιγμὴ τῆς χειροτονίας προσφέρουν ἀφθονο λιβάνι, θυμιατίζοντας («εὐχαριστώντας») τοὺς... προστάτες τους, πού τοὺς ἀνέβασαν στό θρόνο!

Ἄλθθεια, φαντάζεστε ἄνθρωπο, νὰ εὐχαριστῆ κάποιον, πού τοῦ φόρτωσε στόν ὤμο ἓνα τσουβάλι μέ 200 κιλά πέτρες;

Ἄν ἐνιωθάν τό **βάρος** καί τὴν **εὐθύνη** τῆς ἀρχιερωσύνης, θά ἔπεφταν στά πόδια τῶν ἐκλεκτῶν, ἱκετεύοντάς τους νὰ μή τοὺς ἐκλέξουν.

■ Ἡ ἄλλη εἶναι ἡ **αὐτοκρατορική κουφότητα**. Μετά τὴν ἐκλογή, τὴ χειροτονία, τὴ διαβεβαίωσι (μορφὴ ὄρκου), ὀργανῶνουν τὴν **ἐνθρόνισι** τους. Προκλητικὴ σέ κόμπο καί κόστος, ἰδιαίτερα σήμερα μέ τὴν οἰκονομικὴ κρίσι.

Γιὰ νὰ γεμίση τό ἐσωτερικὸ κενό, πρέπει νὰ γεμίση ἡ πόλις δεσποτάδες, παπάδες, μπάντες, μουσικὲς, στολισμοὺς, φαγοπότια, πολύτιμα δῶρα, καί πρό παντός ἀνόητα καί ἀνόνητα ἐγκώμια.

● Μερικοὶ θέλουν νὰ δικαιολογήσουν τὰ πράγματα: «Ἔτσι πάντα γίνονται»!

Ἦξι, δέν γίνονται πάντα ἔτσι.

Ἄν μποροῦν οἱ συνδρομητές

Θά διευκολυνθῆ ἡ ἔκδοσις τοῦ περιοδικοῦ μας, ἂν οἱ φίλοι ἀναγνώστες στείλουν τὴ συνδρομὴ (10 εὐρώ) καί γιὰ τό ἔτος **2013**.

● Στό λογαριασμό:

0026.0236.39.0100353548 EURO BANK.

IBAN: GR 7902602360000390100353548

● Στό λογαριασμό:

123002002008865 ALPHA BANK.

IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

● Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: «**Βαπτιστής**», **Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.**

● Τοῦ ἐξωτερικοῦ τό ἐμβάσμα στό ὄνομα «**Βαπτιστής**» (χωρὶς τὴ λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: 2103212713 - 2103212107.

Ἐκλογές καί χειροτονίες ἄλλοτε

Διαβάζουμε στό ἡμερολόγιο μακαριστοῦ πλέον Μητροπολίτου (πρό 45 ἐτῶν): «Δέν θέλει (ὁ τάδε) νὰ δεχθῆ τὴν ἐκλογήν. Προβάλλει ἀντίστασιν. Ἀνετέθη ὑπὸ τῆς Συνόδου εἰς ἐμέ νὰ τὸν μεταπέισω νὰ δεχθῆ τὸν βαρύτερον σταυρόν... Ἀντιστέκεται ὁμως...».

● Ὅταν ὕστερα ἀπὸ πολλές πιέσεις **ἀναγκάστηκε** ὁ (τάδε) νὰ δεχθῆ τὴν ἐκλογή του σέ ἐπίσκοπο, σημειώνει τό ἴδιο ἡμερολόγιο: «*Πῶς νὰ μὴ εὐχαριστήσω μεν ὀλοψύχως τὸν Κύριον καί διὰ τὴν νέαν Του αὐτὴν εὐλογίαν καί χάριν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν Του; Εὐλογητός ὁ Θεός!*».

● Κατὰ τὴ **χειροτονία** τοῦ (τάδε) σέ ἐπίσκοπο ὁ τότε εὐσεβὴς Ἀρχιεπίσκοπος εἶπε: «*Τώρα, ἀφοῦ ὄχι μόνον δέν τό ἐπεδίωξες, ἀλλὰ καί μετῆλθες ὅλα τὰ νόμιμα μέσα διὰ νὰ ἀποφύγης, σέ ἐκάλεσε καί σέ καλεῖ ὁ Κύριος νὰ γίνης ἀρχιερεὺς*».

● Στὴ χειροτονία του ὁ νέος Μητροπολίτης εἶπε:

«*Παρακαλῶ, συγχωρήστε με, πού δέν μπορῶ αὐτὴν τὴν ἱερὴ ὥρα, νὰ πῶ τίποτα. Μπροστά μου βλέπω τό ἱερό Θυσιαστήριο, σάν ἄλλο Σινᾶ νὰ “καπνίζεται ὅλον, διὰ τό καταβεβηκέναι ἐπ’ αὐτό τὸν Θεόν”.* Ἀκόμα αἰσθάνομαι τίς πύρινες γλώσσες τῆς Πεντηκοστῆς νὰ γεμίζουν τό χῶρο. Καί ἡ ἀνθρώπινη φύσι μου δέν ἔχει τὴν δύναμι ν’ ἀντέξῃ τό θαῦμα. Νὰ τό συλλάβῃ, νὰ τό ζήσῃ, νὰ τό ἐκφράσῃ.

Ἐπιτρέψτε μου νὰ προχωρήσω πρὸς τίς ἱερὲς βαθμίδες μέ ἐνατένισι καί σιωπῆ.

Ἡ παρεμβολὴ τῶν σεπτῶν Ἀρχιερέων καί οἱ ἀγαπημένοι μου συμπρεσβύτεροι καί τό Χερουβικὸ τάγμα τῶν διακόνων καί ὁ ἐκλεκτὸς λαός, ἡ Ἐκκλησία ὀλόκληρη, προσευχηθῆτε. Προσευχηθῆτε θερμά, “*ἵνα ἐπισκηνώσῃ ἐπ’ ἐμέ ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ*” (Β’ Κορ. ιβ’ 9)».

● **Νικόδημος Γκατζιρούλης!** Αὐτός εἶναι ὁ τάδε κληρικός.

Οἱ συγκρίσεις περιπετεύουν. Ἄλλωστε γι’ αὐτό καί ἡ ἐκκλησιαστικὴ κουφότητα τοῦ ἐπεφύλαξε **βαρύτερο σταυρό**, διωγμὸ σκληρό, πού κράτησε 39 ἔτη.